

CHRISTOPHER PAOLINI

Furculița, Vrăjitoarea și Dragonul

Povești din Alagaesia

VOLUMUL 1: ERAGON

Cu Angela Paolini
scriind drept Angela botanista în
Despre natura stelelor

PARTEA I

Muntele Arngor

Nu fusese o zi bună.

Eragon se lăsă pe spate în scaun și luă o lungă înghițitură de mied de mure din cana pe care o ținea în mână. O căldură dulce îi învălui gâtul și, odată cu ea, i se treziră amintirile după-amiezilor de vară pe care și le petrecea culegând mure în Valea Palencar.

Îl străfulgeră un dor de casă.

Miedul fusese cel mai bun lucru în urma întâlnirii lui cu Hruthmund, reprezentantul piticilor. Un, dar pentru a întări legăturile și întovărășirea dintre pitici și Cavaleri— sau cel puțin așa pretinsese Hruthmund.

Eragon fornăi. *Halal prietenie*. Petrecuse întreaga întâlnire sfădindu-se cu Hruthmund în privința timpului la care piticii aveau să aducă

12 proviziile pe care le promiseseră. Hruthmund părea să creadă că odată la trei sau patru luni era mai mult decât suficient, ceea ce era absurd, având în vedere că piticii locuiau mai aproape de Academie decât celelalte rase. Până și Nasuada reușise să trimită lunar mărfuri din cealaltă parte a Deșertului Hadarac, departe, în vest.

Trebuie să stabilesc o întrevedere cu Orik și să rezolv cu el direct. Doar încă un lucru de făcut dintr-o mare de sarcini ce păreau interminabile.

Eragon aruncă o căutătură la mormanele de suluri de hârtie, cărți, hărți și pergamente deschise care acopereau masa dinaintea lui: toate îi cereau atenție. Oftă, considerând priveliștea deprimantă.

Se uită apoi prin ferestrele mari, cioplite grosolan, de pe fațada castelului. Lumina de seară scălda în raze câmpiile bătute de vânt și care se întindeau mai jos, înconjurând Muntele Arngor. Spre nord și vest, râul Edda strălucea ca o panglică de argint pal ce șerpuia prin ținut. O pereche de nave erau acostate pe cel mai apropiat

13 cot al râului, iar de acolo, drumul continua spre sud, către colinele de la baza Arngorului.

După ce se sfătuiseră și cu Saphira și noii lor tovarăși de călătorie, desemnase muntele drept noua casă a Cavalerilor. Dar era mai mult de atât: o fortăreață pentru Eldunarf și, spera el, un cuib pentru noua generație de dragoni.

Vârful înalt și subțire aducea vag cu Munții Beor, era mai mic decât acei giganți semeți, dar cu mult mai înalt decât Munții Șira în care crescuse Eragon. Străjuia singur în marea întindere verde a ținuturilor estice, cam la două săptămâni de navigare domoală dincolo de hotarele Alagaesiei.

Ținutul din sud al Arngorului era mototolit ca o cuvertură și presărat cu copaci ale căror frunze străluceau argintiu în vânt, luminoase ca solzii de pește. Mai departe spre est, se înălțau povârnișuri, stânci și pilaștri de piatră cu vârf teșit, incrustați cu smocuri de vegetație. Pe acolo trăiau grupuri de triburi hoinare: oameni ciudați, pe jumătate sălbatici, de teapa cărora Eragon nu mai întâlnește înainte. Până atunci,

nu provocaseră niciun necaz, dar rămânea precaut.

Asta era acum responsabilitatea lui.

Muntele purta multe nume. Arngor însemna pe limba piticilor *Muntele Alb* și, într-adevăr, treimea lui superioară era înveșmântată în zăpadă și gheață, iar de la distanță, vârful lumina uluitor printre șesurile cu verdeață. Dar mai avea un nume vechi, secret, în limba piticilor. Pe timpul expediției în care Eragon căuta să se stabilească la poalele muntelui, descoperiseră niște tuneluri săpate în stratul de piatră de deasupra, iar acolo fusese înscris cu rune *Gor Narrveln*, ceea ce însemna *Muntele cu Cristale*. Vreun clan vechi sau un trib de pitici săpase mine adânc în baza vârfului.

Pe piticii care se alăturaseră echipei lui Eragon îi entuziasmase descoperirea și petrecuseră mult timp dezbătând cine făcuse minele și ce cristale s-ar fi putut găsi acolo.

În vechea limbă, muntele era cunoscut drept *Fell Thindare*, care însemna *Muntele Noptii*. Elfii nu îi putuseră spune lui Eragon de unde venea numele și nici de ce era caracterizat așa,

de aceea el îl folosea rar. Îi mai auzise pomenind de acel vârful sub numele de *Vaeta* sau *Speranță*. I se păru potrivit căci Cavalerii erau o speranță pentru toate rasele din Alagaesia.

Urgalii îi spuneau pe limba lor vârfului: *Ungvek*. Când Eragon îi întrebase ce voiau să spună cu asta, ei pretinseseră că ar fi însemnat *Căpățânosul*. Dar nu era prea convins.

Apoi mai erau și oamenii. Eragon îi auzise cum ei îi foloseau toate numele pe rând, precum și că îi spuneau muntelui *Țeapă*– *Promoroacă*, un termen pe care el suspecta că îl foloseau în derâdere.

În ce-l privea, Eragon prefera cum suna *Arngar*, dar dădea fiecărei denumiri respectul cuvenit. Confuzia ce le înconjura oglindea situația de la Academie: locul era un amestec de rase, culturi și planuri secrete contradictorii, și toate acestea erau încă nerezolvate...

Luă încă o gură din miedul *Munnvlorss*; așa își numise *Hruthmund* licoarea. *Munnvlorss*. Eragon rula acest cuvânt pe limbă, simțindu-i forma în timp ce încerca să îi înțeleagă semnificația.

Mai fuseseră și alte probleme de-a lungul zilei, nu doar întâlnirea cu Hruthmund. Urgalii erau puși pe hartă ca de obicei. Oamenii, capricioși. Dragonii în al lor Eldunarf, enigmatici., iar elfii... elfii erau eleganți, eficienți și politicoși până la un punct, dar odată ce luau o hotărâre, nu aveau sau *nu puteau* să și-o mai schimbe. Să aibă de a face cu ei se dovedise mai frustrant decât prevăzuse Eragon și cu cât mai mult timp petrecea pe lângă ei, cu atât îi dădea mai multă dreptate lui Orick în privința lor. Era mai bine să îi admiri de la distanță.

Pe lângă dificultățile astea interpersonale, își mai făcea și griji în privința construcției fortăreței, achiziționarea hranei și a altor provizii pentru iarna care urma, plus o puzderie de alte detalii care presupuneau guvernarea unui oraș mare.

Ceea ce era, în esență, ceea ce devenise expediția lor. Un loc care urma să fie în curând unul permanent.

Eragon sorbi ultima înghițitură. Simți o ușoară clătinare a podelei de sub el când aceasta își făcu efectul. Își petrecuse o jumătate din

dimineață ajutând la construcția temniței și îi consumase mult mai multă energie decât prevăzuseră el și Saphira. Oricât ar fi mâncat, nu părea niciodată îndeajuns încât să înlocuiască energia consumată. În ultimele două săptămâni, pierduse două găuri la curea și asta pe lângă gaura la care renunțase în urmă cu câteva săptămâni.

Se uită supărat la pergamentul de pe masă.

Reîntemeierea rasei dragonilor, ghidarea Cavalerilor și protecția Eldunarfului erau responsabilitățile pe care pe voise, le întâmpinase cu bucurie și le luase în serios. Și totuși... Eragon nu se așteptase că avea să își petreacă atâta vreme din viață făcând *asta*. Să stea la o masă și să desfacă firu-n patru despre fapte și cifre până când i se încetoșa privirea de la efort. Oricât de ridicol de stresant ar fi fost să lupte cu Imperiul și să îl înfrunte pe Galbatorix, iar Eragon nu mai voia în veci să treacă prin așa ceva – fusese și palpitant.

Uneori visa să își înfigă sabia, Brisingr, la brâu, să o ia pe Saphira și să plece să vadă peste ce aventură aveau să dea. Dar era doar un vis.

Nu putea să îi lase pe dragoni sau pe Cavaleri să se apere singuri, oricum, nu pentru multă vreme.

Barzul, mormăi Eragon. Mânia i se înteeți când luă în calcul câte vrăji putea să arunce peste resturile de pergamente: foc, gheață, fulger, vânt, distrugere prin dezintegrare și câteva altele.

Oftă, își îndreptă spatele și dădu să ia o pană.

– *Oprește-te*, zise Saphira. În partea opusă a camerei, se frământa în adâncitura căptușită din podea: un cuib îndeajuns de mare pentru un dragon. În același cuib dormea și el în fiecare noapte, ghemuit sub una dintre aripile ei.

Când se ridică, scânteieri de albastru se oglindiră din solzii ei ca de cristal și se răspândiră pe pereți într-o priveliște uimitoare.

– Nu pot, spuse Eragon. Aș vrea eu, dar nu pot. Manifestele astea trebuie verificate până mâine-diminează și...

– *Va fi întotdeauna ceva de lucru*, zise ea, îndreptându-se către masă. Vârfurile ghearelor ei licăritoare ciocăneau în piatră. Întotdeauna va fi cineva care va avea nevoie de noi, *dar tu*

trebuie să ai grijă de tine, mititelule. Ai făcut destule pe ziua de azi. Lasă-ți penița și eliberează-te de griji. Încă mai e lumină pe cer. Ia-te la trântă cu Blodhgarm, contrazice-te cu Skarghaz sau fă orice altceva decât să stai și să tuni și să fulgeri în sinea ta.

– Nu, răspunse Eragon, cu privirea ațintită către rândurile de rune de pe pergament. Trebuie să o fac și nu e nimeni altcineva în afară de mine care o poate face. Dacă nu...

Sări când gheara stângă a Saphirei se înfipse în mormanul de pergamente, țintuindu-l de masă și vărsând călimara pe podea.

– *Destul*, spuse ea. Pufâi, suflându-și respirația caldă peste el. Apoi își alungi gâtul și se uită la el cu unul dintre ochii ei lucitori și fără margini. *Gata pe ziua de azi. Nu ești în apele tale acum. Fugi.*

– Nu poți...

– *Fugi!* Buza i se răsfrânse și din pieptul ei răsună un tunet adânc.

Eragon se abținu să mai spună ceva, frustrat. Apoi azvârli pana lângă gheara ei.

– Bine. Își trase scaunul de lângă masă, se ridică și își ținu mâinile în sus. Bine. Ai câștigat. Plec.

– *Bine.* Ei i se citi în ochi o scânteie de amuzament și îl împinse pe hol cu botul. Pleacă. Și nu te întoarce decât când te simți mai bine.

– Îmhî.

Dar el zâmbi în timp ce merse de-a lungul podului și coborî pe scările largi, curbate, din exterior. În ciuda protestelor sale, Eragon nu regreta că plecase de la birou. Cumva, spre iritarea lui, știa că Saphira era conștientă de asta, dar nu merita să fie morocănos pentru un asemenea fleac.

Uneori era mai ușor să lupți într-o bătălie decât să înfrunți detaliile din treburile de zi cu zi.

Asta era o lecție pe care încă o învăța.

Treptele erau scunde, dar pereții erau îndeajuns de mari încât Saphira să treacă pe acolo cu ușurință. În afară de camerele personalului, totul în fortăreață fusese clădit pentru uzul celor mai mari dragoni, la fel cum erau și clădirile de pe Insula Vroengard – vechea casă a Cavalerilor. Era o caracteristică necesară a fortăreței, astfel

încât construirea oricărei camere era un exercițiu monumental, iar majoritatea încăperilor erau uriașe și cu aspect înfiorător, chiar mai mult decât în întinsul oraș al piticilor, Tronjheim.

Fortăreața avea să fie mai prietenoasă, se gândea Eragon, odată ce urmau să aibă mai mult timp și energie să o decoreze. Niște steaguri, niște tapiserii atârinate pe pereți și câteva covoa-re în fața șemineelor aveau să atenueze cu mult ecoul, aveau să aducă niște culoare și, în general, aveau să îmbunătățească aspectul general al locului. Până atunci, singura adăugire o constituia câteva duzini de torțe de pitici neaprinse, care fuseseră instalate în suporturi la intervale regulate de-a lungul pereților.

În fortăreață nici nu erau prea multe la momentul respectiv. Câteva camere de depozitare, câțiva pereți, cuibul unde dormeau el cu Saphira, instalate la mare înălțime pe un deget de piatră care domina restul citadelei plănuită. Aveau mult de excavat și de construit înainte ca acel complex să înceapă să semene cu orice își imagina Eragon.

Își continuă plimbarea în jos spre curtea principală, care nu era nimic altceva decât un pătrat de piatră plin cu unelte, frânghii și corturi. Urgalii se luptau pe acolo cu foc, așa cum obișnuiau și chiar dacă Eragon se uită la ei o vreme, nu avu niciun chef să li se alătore.

Doi elfi, Astrith și Rflven, care stăteau de pază lângă zidul exterior de unde puteai vedea dealurile de dedesubt, își înclinară capul când acesta se apropie. Eragon făcu și el întocmai și se menținu la o oarecare distanță de ei, cu mâinile prinse la spate, și adulmecă aerul serii.

Apoi merse să cerceteze construirea holului principal. Piticii îl proiectaseră după planul lui general, apoi elfii cizelaseră detaliile. *Chestia asta* iscase niște discuții cel puțin aprinse între cele două grupuri.

Din hol, Eragon merse către depozite și începu să numere lăzile și butoaiele cu provizii care sosiseră în ziua de dinainte. În ciuda apostrofărilor Saphirei, nu reușea să se desprindă de muncă.

Erau *atâtea* de făcut și nu avea să aibă îndeajuns de mult timp sau energie să-și împlinească nici măcar o parte din planuri.

Parcă simțea în ceafă ușoara dezaprobare a Saphirei că nu chefuia cu piticii, că nu se duela cu elfii sau nu făcea altceva, *orice* altceva în afară de muncă. Totuși, nimic din toate lucrurile alea nu îl atrăgeau. Nu avea chef de luptă. Nu avea poftă de citit. Nu îl trăgea ața să își dedice energia activităților care l-ar fi ajutat să își rezolve problemele cu care se confrunta.

Pentru că toate stăteau pe umerii lui. Ai lui și ai Saphirei. Orice alegere pe care o făceau afecta nu numai viitorul Cavalerilor, ci însăși supraviețuirea dragonilor, iar dacă făceau o mutare greșită, amândoi puteau s-o sfârșească.

Gândurile de soiul ăsta îl împiedicau să se relaxeze.

Mânat de nemulțumire, Eragon urcă înapoi scările spre camera lui. Doar că o coti într-o parte înainte să ajungă în vârf și intră printr-un mic tunel în camera pe care o săpaseră dedesubt cu vrăji și cu târnăcoape.